

VIISI VUOSISATAA.
KOLME NAISTA.
YKSI SALAISUUS.

TAIPUMATTOMAT

EMILIA HART

Suomentanut Viia Viitanen

WSOY

EMILIA HART

TAIPUMATTOMAT

SUOMENTANUT VIIA VIITANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Suomentaja kiittää Alice Martinia avusta Sylvia Plathin ”Witch Burning”-runon (Noitarovio) säkeiden kääntämisessä.

Lainaukset William Shakespearen näytelmistä *Macbeth*, *Romeo ja Julia* sekä *Iloiset Windsorin rouvat* on suomentanut Paavo Cajander.

Lainauksen Frances Hodgson Burnettin romaanista *Salainen puutarha* on suomentanut Sari Karhulahti.

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
Weyward

COPYRIGHT © 2023 BY EMILIA HART
SUOMENKIELINEN LAITOS © VIIA VIITANEN JA WSOY 2024
ISBN 978-951-0-47971-1
PAINETTU EU:SSA

*Velhosiskot käsikkäin
Maat ja meret kiittää näin
Hyörin pyörin piirisillä:
Kolme sulle ja kolme mulle
Ja kolme vielä, siit' yheksän tullee.
Seis! – Nyt taika on kohdallaan.*

The Weyward Sisters, hand in hand,
Posters of the sea and land,
Thus do go, about, about,
Thrice to thine, thrice to mine,
And thrice again to make up nine.
Peace, the charm's wound up.*

WILLIAM SHAKESPEARE: MACBETH
SUOM. PAAVO CAJANDER

* Sanaa *weyward* (suom. taipumaton, kesytön) käytettiin siinä *Macbethin* versiossa, joka julkaistiin William Shakespearen teosten ensimmäisessä foliopainoksessa. Myöhemmissä versioissa se on korvattu sanalla *weird* (suom. outo).

ENSIMMÄINEN OSA

PROLOGI

Altha

1619

Kymmenen päivää ne olivat minua siellä pitäneet. Kymmenen päivää, seuranani vain oman ruumiini löyhkä. Edes rotat eivät kunnioittaneet minua läsnäolollaan, sillä niitä ei houkutellut mikään. Ruokaa en ollut saanut, olutta vain.

Askelten ääni. Sitten metallin kirskahdus metallia vasten, kun salpa kiskaistiin auki. Valo viilsi silmiäni. Ovella seisovat miehet näyttivät hetken ajan hohtavilta, aivan kuin he eivät olisi olleet tästä maailmasta, vaan tulleet noutamaan minut tuonpuoleiseen.

Syyttäjän miehet.

He olivat tulleet viemään minut oikeuden eteen.

1. LUKU

Kate

2019

Kate tuijottaa peiliin kuullessaan sen.
Avain rahisee lukossa.

Hänen kätensä tärisivät, kun hän korjailee kiireesti meikkiään, musta ripsiväri on levinnyt silmien alle, ohuet viirut ovat kuin hämähäkin jalat.

Hän näkee keltaisessa valossa suonen, joka sykkii hänen kaulallaan edellisenä vuosipäivänä lahjaksi saadun ketjun alla. Paksu hopeinen koru tuntuu kylmältä iholla. Hän ei pidä sitä päivisin, kun mies on töissä.

Etuovi kolahtaa kiinni. Kengät kopisuttavat lattialautoja. Viini solisee lasiin.

Paniikki tempoilee hänen sisällään kuin ansaan jäänyt lintu. Hän hengittää syvään, koskettaa pitkää arpea vasemmalla käsivarressaan. Hymyilee kylpyhuoneen peilille vielä kerran. Mies ei saa huomata, että jokin on muuttunut. Että jokin on vinossa.

Simon nojaa keittiön työtasoon tumma puku yllään, viinilasi kädessä. Näky saa Katen sydämen jyskyttämään. Pitkän miehen vartalon ääriiviivat, poskiluun terävä kaari, kultaiset hiukset.

Mies katselee häntä, kun hän kävelee lähemmäs mekossa,

josta tietää miehen pitävän. Jäykkä kangas istuu lanteilta tiukasti. Mekko on punainen, saman värinen kuin hänen alusvaatteensa. Alusvaatteet ovat pitsiä, ja niissä on pienet rusetit, kuin Kate olisi avaamista odottava lahjapaketti.

Hän tarkkailee vihjeitä. Mies on ottanut solmion kaulastaan ja avannut paidan kolme ylintä nappia niin että hieno kihara puskee esiin. Silmänvalkuaiset punertavat. Mies ojentaa hänelle viinilasin, ja hän haistaa miehen hengityksestä makean, pistävän alkoholin. Hiki alkaa helmeillä hänen selässään ja kainalokuopissaan.

Viini on chardonnayta, josta hän yleensä pitää. Nyt sen tuoksu kuitenkin kuvottaa häntä, tuo mieleen mädän hajun. Hän nostaa lasin huulilleen, mutta ei juo.

»Hei, muru», hän sanoo äänellä, jonka on hionut kirkaaksi vain miestä varten. »Oliko mukava työpäivä?»

Sanat juuttuvat hänen kurkkuunsa.

Miehen silmät kapenevat. Hänen liikkeensä ovat nopeat, vaikka hän on juonut, sormet puristuvat Katen käsivarren pehmeään lihaan.

»Missä sinä kävit tänään?»

Kate ei yritä irrottautua miehen otteesta, vaikka jokainen solu hänen ruumiissaan huutaa, että hänen pitäisi tehdä niin. Sen sijaan hän laskee kätensä miehen rinnalle.

»En missään», hän sanoo, yrittää pitää äänensä vakaana. »Olen ollut koko päivän kotona.» Hän käveli apteekkiin ja maksoi käteisellä, tarkisti ennen lähtöä, että iPhone jäi varmasti kotiin. Hän hymyilee ja nojautuu suutelemaan miestä.

Miehen poski on sänkisen karhea. Alkoholin hajuun sekoittuu jokin toinen tuoksu, raskas ja kukkainen. Ehkä hajuveden tuoksu. Ei olisi ensimmäinen kerta. Katen sisällä viriää heikko toivo. Toinen nainen saattaisi olla hänelle eduksi.

Hän on kuitenkin pelannut korttinsa väärin. Mies liikahuttaa kauemmas, ja...

»Valehtelet.»

Kate tuskin kuulee, mitä Simon sanoo, sillä samaan aikaan käsi osuu hänen poskeensa. Kipu välähtää huimaavana. Huoneen värit sekoittuvat näkökentän laidoilla: kultaisena hohtavat lattialaudat, valkoinen nahkasohva, Lontoon kaleidoskooppimainen siluetti ikkunan takana.

Hän kuulee kuin etäältä räiskähdyksen. Lasi on kirvonnut hänen kädestään lattialle.

Hän takertuu työtasoon, hengitys kulkee epätasaisina puuskauksina, kipu tykyttää poskipäässä. Mies vetää takkia ylleen, ottaa avaimensa ruokapöydältä.

»Sinä pysyt täällä», mies sanoo. »Et pysty lähtemään salaa.»

Miehen askeleet kajahtelevat parketilla. Ovi läimähtää kiinni. Kate ei liiku ennen kuin kuulee hissien lähtevän alas-päin.

Mies on poissa.

Lasinsirut kimaltelevat lattialla. Viinin hapan haju täyttää ilman.

Suussa tuntuva metallin maku hätkähdyttää Katen takaisin todellisuuteen. Hänen huulensa on osunut hampaisiin lyönnin voimasta ja vuotaa nyt verta.

Äkkiä hän tajuaa jotain. *Et pysty lähtemään salaa.*

Puhelimen jättäminen kotiin ei siis ollut riittänyt. Simon on keksinyt jonkin toisen tavan seurata hänen liikkeitään. Kate muistaa aulassa päivystävän ovimiehen katseen. Oliko Simon livauttanut ovimiehelle tukun sileitä seteleitä, jotta tämä pitäisi Katea silmällä? Ajatus hyytää Katen sydäntä.

Jos Simon saa selville, missä – ja miksi – Kate tänään päivällä kävi, voi tapahtua ihan mitä vain. Mies saattaa asentaa asuntoon kameroita, ottaa Katen avaimet pois.

Silloin Katen suunnitelma epäonnistuu. Hän ei pääse täältä ikinä.

Ei. Hän on jo valmistautunut tarpeeksi hyvin. Eikö ole-kin?

Jos hän lähtee nyt, hän on aamuun mennessä perillä. Autolla matkaan menee seitsemän tuntia. Hän on selvittänyt reitin huolellisesti toisen puhelimensa avulla, sen, josta Simon ei tiedä. Seurannut sormellaan sinistä viivaa, joka kiemurtelee kohti pohjoista kuin silkkinauha. Hän muistaa reitin käytännössä ulkoa.

Kyllä, hän lähtee nyt. Hänen on *pakko* lähteä nyt. Ennen kuin Simon palaa. Ennen kuin hänen rohkeutensa pettää.

Hän hakee Motorolan piilopaikastaan, yöpöydän taakse teipatusta kirjekuoresta. Ottaa vaatekaapin lähyllyltä ison urheilukassin ja pakkaa sen täyteen vaatteita. Kylpyhuoneesta hän nappaa toilettilaukun, jonka on piilottanut kaappiin aiemmin päivällä.

Hän riisuu punaisen mekon nopeasti ja vetää ylleen tummat farkut ja tiukan vaaleanpunaisen paidan. Kädet täristen hän ottaa kaulakorun kaulastaan ja laskee sen sängylle. Se näyttää aivan hirttosilmukalta. Sen viereen jää myös kultakuorinen iPhone: puhelin, jonka laskut Simon maksaa, ja jonka pääsykoodin Simon tietää. Jonka Simon pystyy jäljittämään.

Hän penkoo yöpöydällään olevaa korurasiaa, löytää mehiläisen muotoisen kultaisen rintakorun, joka hänellä on ollut lapsesta asti. Hän panee sen taskuunsa ja pysähtyy hetkeksi, katsoo makuuhuonetta, kermanvaaleaa peittoa ja verhoja, skandinaavisen linjakkaita huonekaluja. Eikö hänellä pitäisi olla jotain muutakin pakattavaa? Aikoinaan hänellä oli paljon tavaraa – iso kasa koirankorville luettuja kirjoja, taidejulisteita, mukeja. Nyt kaikki täällä on miehen omaisuutta.

Kun hän pääsee hissiin, adrenaliini kihisee hänen suonissaan. Mitä jos mies tulee takaisin, pysäyttää hänet ennen kuin hän ehtii lähteä? Hän painaa kellarin parkkihallin nappia, mutta hissi pysähtyykin nytkähtäen katutasolle, ja ovet nirskahtavat auki. Hänen sydämensä jyskyttää.

Ovimies seisoo selin häneen, juttelee jonkun toisen asukkaan kanssa. Kate uskaltaa tuskin hengittää, painautuu mahdollisimman pieneksi hissien seinää vasten, päästää ilman keuhkoistaan vasta kun hissien ovet kolahtavat taas kiinni ilman että kukaan tulee kyytiin.

Autohallissa Kate avaa Hondan ovet. Hän omisti sen jo ennen kuin tapasi miehen, joten rekisteriotteessa lukee hänen nimensä. Eikö olekin niin, ettei mies voi käskää poliisia etsimään Katen autoa, koska se on Katen nimissä? Kyllä, Kate on katsonut paljon rikosohjelmia ja tietää, miten homma toimii. *Hän lähti omasta vapaasta tahdostaan*, poliisit sanovat.

Oma vapaa tahto kuulostaa hyvältä. Kohta Kate on vapaa kuin taivaan lintu.

Hän käynnistää auton, naputtelee isotätinsä osoitteen Googlen karttasovellukseen. Hän on kuukausien ajan toisellut sitä mielessään kuin mantraa.

Weyward Cottage, Crows Beck, Cumbria.

2. LUKU

Violet

1942

Violet vihasi Grahamia. Kerta kaikkiaan vihasi tätä koko sydämeästään. Miksi Graham sai lukea päivät pitkät kaikenlaista mielenkiintoista, kartuttaa tietojaan luonnontieteistä ja latinasta ja jostakusta, jonka nimi oli Pythagoras, kun taas hänen oletettiin tyytyvän tökkimään neulaa kirjontatyöhön? Pahinta oli, Violet ajatteli villahameen raapiessa hänen sääriään, että Graham sai tehdä niin *housut jalassa*.

Hän juoksi alas isoja portaita niin hiljaa kuin suinkin, ettei suututtaisi isää, joka paheksui syvästi ruumiinliikuntaa harjoittavia naisia (sekä aivan erityisesti Violetia, tai siltä hänestä ainakin usein tuntui). Hän tukahdutti hihityksen kuullessaan Grahamin puuskuttavan takanaan. Hän päihitti Grahamin kevyesti juoksussa jopa nämä mahdottomat vaatteet yllään.

Ja kuitenkin Graham oli viimeksi eilen illalla uhonnut haluavansa lähteä sotaan! Ennemmin lehmät lentäisivät. Graham oli sitä paitsi vasta viidentoista – vuoden Violetia nuorempi – ja siten aivan liian nuori armeijaan. Se oli eittämättä hyvä asia. Melkein kaikki kylän miehet olivat jo lähteneet sotaan, ja puolet heistä oli saanut surmansa

(tai niin Violet oli ainakin kuullut puhuttavan), mukaan lukien heidän hovimestarinsa, miespalvelijansa ja puutarhurin oppipoika. Lisäksi Graham oli hänen veljensä. Ei hän sentään halunnut Grahamin *kuolevan*. Luultavasti.

»Anna tänne se!» Graham sähähti.

Kääntyessään Violet näki Grahamin kasvojen punoittavan raivosta ja ponnistuksesta. Veli oli vihainen, koska Violet oli siepannut hänen latinankirjansa ja ilmoittanut, että Graham oli taivuttanut kaikki feminiinisubstantiivit väärin.

»Ehei», Violet näpättyi vastaan kirja rintaa vasten puristettuna. »Et ansaitse saada sitä takaisin. Kirjoitit hyvänen aika sentään *amor*, kun olisi pitänyt olla *arbor*.»

Portaiden juurella hän mulkaisi yhtä lukuisista isän muotokuvista, joita eteishallin seinällä roikkui, kääntyi vasempaan ja pujotteli puupaneloiduilla käytävillä, kunnes putkahti keittiön puolelle.

»Mitäs peliä tämä on?» ärähti rouva Kirkby lihakirves toisessa ja himmeästi hohteleva nyljetty jänis toisessa kädessä. »Meinasin leikata sormeni irti!»

»Anteeksi!» Violet huikkasi samalla kun tempaisi lasiovet auki läähättävä Graham kannoillaan. He juoksivat läpi keittiöpuutarhan, jossa tuntui mintun ja rosmariinin huumaa tuoksu, ja sitten he olivat paikassa, jota Violet rakasti eniten maailmassa: kartanon tiluksilla. Violet kääntyi ja virnisti veljelleen. Nyt, kun he olivat ulkona, Graham ei saisi häntä kiinni, ellei Violet itse niin haluaisi. Graham avasi suunsa ja aivasti. Hänellä oli hirvittävä heinänuha.

»Voi sentään», Violet sanoi. »Haluatko nenäliinan?»

»Suu tukkoon», Graham murahti ja yritti tavoitella kirjaa. Violet hypähti kevyesti kauemmas. Graham seisoi hetken aloillaan raskaasti huohottaen. Oli harvinaisen lämmin päivä; ilma seisoi tukahduttavan kuumana taivaan peittävän pilviharson alla. Hiki kihosi Violetin kainaloihin ja hamekutitti sietämättömästi, mutta hän ei enää piitannut siitä.

Hän oli päässyt lempipuunsa luo. Se oli hopeaetelänpyökki, puutarhuri Dinsdalen mukaan yli sata vuotta vanha. Violet kuuli, kuinka puu oikein kihisi elämää hänen takanaan: kärsäkkäät etsivät viileää mahlaa, lehvästössä värisi leppäkerttu, ja oksien lomitse pyrähteli neidonkorentoja, perhosia ja peippoja. Hän ojensi kätensä, ja neidonkorento laskeutui hänen kämmenelleen lepäämään siivet auringossa kimallellen. Hän tunsi kirkkaan lämmön aallon sisällään.

»Hyi olkoon», Graham sanoi. Hän oli vihdoinkin saanut Violetin kiinni. »Kuinka voit antaa tuollaisen *otuksen* istua ihollasi? Liiskaa se!»

»En todellakaan liiskaa», Violet sanoi. »Sillä on aivan yhtäläinen oikeus olla olemassa kuin sinulla ja minulla. Katso, miten kaunis se on. Eivätkö sen siivet ole kuin jalokivet?»

»Tuo... ei ole aivan normaalia», Graham sanoi ja peruutti hiukan. »Tuollainen pakkomielle hyönteisiin. Isäkin on sitä mieltä.»

»Minulle on herttaisen yhdentekevää, mitä isä ajattelee», Violet valehteli. »Ja sinun mielipiteesi vasta yhdentekevä onkin. Koulukirjastasi päätellen sinun tosin kannattaisi käyttää enemmän aikaa latinan substantiivien kuin minun *hyönteispakkomielleeni* pohtimiseen.»

Graham astui taas kömpelästi lähemmäs sieraimet rai-vosta levällään, mutta ei päässyt edes viiden askeleen päähän, kun Violet jo paiskasi kirjan suoraan häntä kohti – vähän rajummin kuin oli oikeastaan aikonut – ja heilautti itsensä puuhun.

Graham kirosi, kääntyi ja lähti mutisten takaisin kohti kartanoa.

Syylisyydentunto vihhlasi Violetia hänen katsellessaan Grahamin vihaista, loittonevaa selkää. Eivät he aina olleet näin huonoissa väleissä olleet. Graham oli ennen seurannut häntä kuin uskollinen varjo. Violet muisti, kuinka Grahamilla oli ollut lastenhuoneessa tapana ryömiä siskonsa

sänkyyn pakoon painajaista tai ukkosta, käpertyä Violetin kylkeen niin että veljen hengityksen ääni lopulta täytti Violetin korvat. He olivat keksineet yhdessä kaikenlaista – samoilleet kartanon tiluksilla, kunnes polvet olivat mudasta mustat, ihastelleet purossa uiskenteleviä pikkuruisia, hopeakylkisiä kaloja ja ilmassa pyrähteleviä punarintoja.

Sitten oli koittanut se hirveä päivä. Silloin oli itse asiassa ollut hyvin samanlainen kesäpäivä kuin nyt, sama hunajan-kultainen valo puiden ja vuorten yllä. Violet muisti, kuinka he olivat maanneet ruohikossa pyökin takana, vetäneet sisäänsä ohdakkeiden ja voikukkien tuoksua. Hän oli ollut kahdeksanvuotias, Graham vasta seitsemän. Äkkiä Violet oli kuullut mehiläisten kutsun, ne olivat houkutelleet häntä luokseen. Hän oli astellut hitaasti kohti puuta ja nähnyt niiden pesän. Se roikkui oksasta kuin kultakimpale, auringossa kimmeltävät mehiläiset kiertelivät sen ympärillä. Violet oli mennyt lähemmäs, ojentanut käsivartensa ja hymyillyt tuntiessaan mehiläisten laskeutuvan käsilleen. Niiden pikkuruiset jalat kutittivat.

Hän oli kääntynyt katsomaan Grahamia ja nauranut tämän kasvoilta paistavalle hämmästykselle.

»Saanko minäkin kokeilla?» Graham oli kysynyt silmät suurina.

Violet ei ollut tiennyt, mitä tapahtuisi. Niin hän oli nyyhkytysten lomassa sopertanut isälle, kun tämän keppi oli viuhahtanut ilman halki häntä kohti. Violet ei kuullut, mitä isä vastasi, ei nähnyt synkkää raivoa isän kasvoilla. Hän näki silmissään edelleen vain kirkuvan Grahamin, jota heidän lastenhoitajansa neiti Metcalfe kiidätti sisään, kirkkaanpunaiset paukamat Grahamin käsivarsissa. Vaikka isän keppi oli sivaltanut Violetin käteen avohaavan, hänestä oli tuntunut, ettei rangaistus siltikään ollut riittävän kova.

Sen jälkeen isä oli lähettänyt Grahamin sisäoppilaitokseen. Nyt Graham tuli kotiin vain loma-aikaan ja kävi yhä

vieraammaksi Violetille. Syvällä sisimmässään Violet tiesi, ettei hänen pitäisi olla Grahamille niin ilkeä. Hän kuitenkin oli, eikä pelkästään siksi, ettei voinut antaa mehiläisten päivänä tapahtunutta itselleen anteeksi. Hän jatkoi ilkeilyä myös, koska ei kyennyt antamaan tapahtunutta anteeksi Grahamille.

Graham oli tehnyt hänestä erilaisen.

Violet työnsi muiston mielestään ja katsoi rannekelloaan. Kello oli vasta kolme. Päivän oppitunnit olivat jo ohi – tai pikemminkin kotiopettajatar, neiti Poole, oli luovuttanut tältä päivältä. Violet arveli, ettei kukaan kaipaisi häntä vielä ainakaan tuntiin, ja kiipesi korkeammalle nauttien lämpimän karhean kaarnan tunnusta kämmenissään.

Hän löysi kahden oksan välisestä kolosta pörheän pyökinpähkinän. Se olisi täydellinen lisä hänen kokoelmiinsa. Makuuhuoneen ikkunalaudalla oli jo muitakin samanlaisia aarteita: kullanhohtoinen, kierteinen etanan kuori, perhosen kotelon silkkiset jäänteet. Violet hymyili, työnsi pähkinän hameen taskuun ja jatkoi kiipeämistä.

Pian hän oli niin korkealla, että näki kotitalonsa, joka tunnettiin nimellä Orton Hall. Se toi moneen suuntaan levittäytyvine kivirakennuksineen mieleen kukkulan kupessa vaanivan majesteettisen hämähäkin. Vielä vähän korkeammalle päästyään hän erotti terävien harjanteiden toisella puolella siintävän kylän nimeltä Crows Beck. Näkymä oli kaunis, mutta teki hänet myös surulliseksi. Hänestä tuntui kuin hän olisi katsonut ulos vankilasta. Hänen vankilansa oli toki vehreä ja miellyttävä – siellä oli lintujen laulua ja hentoisia korentoja ja sitä halkoi puro, jossa pulpuili kirkas meripihkanvärinen vesi – mutta vankila se oli yhtä kaikki.

Violet ei ollut nimittäin koskaan poistunut Orton Hallin mailta. Hän ei ollut koskaan käynyt edes Crows Beckissä.

»Mutta *miksi* minä en pääse sinne?» hän oli usein nuo-

rempana tivannut hoitajatar Metcalfelta, kun tämä oli lähdössä sunnuntaikävelyille rouva Kirkbyn kanssa.

»Tunteehan neiti säännöt», hoitajatar Metcalfe oli mutisut hiven sääliä katseessaan. »Se on isänne tahto.»

Mutta, kuten Violet ajatteli, se että *tunsi* säännöt ei tarkoittanut, että olisi *ymmärtänyt* niitä. Hän oli vuosien ajan olettanut kylän olevan jotenkin vaarallinen, nähnyt sielunsa silmin olkikattoisten talojen nurkilla vaanivat taskuvarkaak ja heittiöt. (Se oli vain lisännyt kylän tenhoa.)

Edellisenä vuonna hän oli kättänyt Grahamia kertomaan Crows Beckistä edes jotain. »En ymmärrä, miksi sinä siitä intoilet», Graham oli tokaissut ja irvistänyt. »Kylä on tylsä kuin mikä, eihän siellä ole edes oluttupaa!» Joskus Violet mietti, yrittikö isä suojella häntä kylän vaaroilta, vai oliko asia pikemminkin päinvastoin.

Pian hän kuitenkin pääsisi pois eristyksistä – ainakin tavallaan. Kahden vuoden kuluttua hän täyttäisi kahdeksantoista, ja isä oli suunnitellut järjestävänsä silloin suuret juhlat, joissa Violet astuisi virallisesti seuraelämään. Sen jälkeen – tai niin isä ainakin toivoi – joku sovelias nuori mies, vaikkapa joku tuleva lordi, iskisi silmänsä Violetiin, ja Violetin nykyinen vankila vaihtuisi toiseen samanlaiseen.

»Neiti tapaa varmasti pian jonkun hurmaavan herrasmiehen, joka vie neidiltä jalat alta», hoitajatar Metcalfella oli tapana sanoa.

Violet ei halunnut tulla hurmatuksi. Sen sijaan hän halusi nähdä maailmaa, kuten isä nuorena. Hän oli löytänyt kirjastohuoneesta karttakirjoja ja monenlaisia maantiedettä käsitteleviä opuksia – niissä kerrottiin itämaista höyryävine sademetsineen ja lautasen kokoisine perhosineen («kam-mottavia otuksia», jos isältä kysyttiin) ja Afrikasta, missä skorpionit kimaltelivat hiekalla kuin jalokivet.

Kyllä vain, jonain päivänä Violet vielä jättäisi Orton Hallin taakseen ja matkustaisi maailmalle tiedenäisenä.

*»Me emme koskaan pitäneet itseämme noitina,
äiti ja minä, sillä se oli miesten keksimä sana.
Sana, joka antaa vallan lausujalleen, ei niille,
joita se kuvaa. Sana, joka nostattaa hirsipuita ja
rovioita, tekee hengittävistä naisista
kuolleita ruumiita.»*

KATE AYRES pakenee yön turvin väkivaltaista parisuhdetta syrjäiseen pikkukylään Pohjois-Englannissa. Hänen määränpänsä on Weyward Cottage, ränsistynyt asumus, jonka hän on perinyt omalaatuiselta isotädiltään. Vuorivaahteran varjossa, valkojuovaisissa variksensulissa ja mehiläisten huumaavassa surinassa on jotakin uhkaavaa mutta myös oudon tuttua. Kate pääsee ikaikaisen salaisuuden jäljille, joka yhdistää hänet suvun kesyttömiin naiseen – Violettiin, joka saa tietää totuuden äidistään painostavan kuumana kesänä 1942, ja Althaan, jota syytetään maatilan isännän surmaamisesta noitakeinoin vuonna 1619. Matka arvoituksen lähteelle on täynnä vaaroja, raastavia kohtaloita ja pinnan alla kytevää voimaa.

»LOISTAVA ESIKOISROMAANI... VANGITSEVA TARINA
SAA HENKILÖHAHMOJEN VALJASTAMAN MAGIAN
TUNTUMAAN TODELLISELTA.»

– PUBLISHERS WEEKLY

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-47971-1